

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. T., st. př.
trvale bytem
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Preclíkem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-2/ČJ-2018-930310-V261, a ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-3/ČJ-2018-930310-V261,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-2/ČJ-2018-930310-V261, a rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-3/ČJ-2018-930310-V261, **se z r u š u j í** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislava Preclíka, advokáta se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-2/ČJ-2018-930310-V261 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-3/ČJ-2018-930310-V261 (dále jen „napadené rozhodnutí o nákladech“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 2. 2018, č. j. KRPJ-108089-21/ČJ-2017-160022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
2. Napadeným rozhodnutím o nákladech poté bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, č. j. KRPJ-108089-20/ČJ-2017-160022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nákladech“), který byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Dne 31. 10. 2017 od 09:00 hod. do 17:00 hod. byl žalobce v rámci pobytové kontroly příslušnými orgány veřejné moci se zaměřením na oprávněnost pobytu cizinců na území ČR a oprávnění provádění výdělečné činnosti kontrolován v objektu společnosti Ž, a.s., sídlem (dále jen „společnost Ž, a.s.“), kde prováděl výdělečnou činnost v provozu na úseku svařovna, aniž by disponoval povolením opravňujícím jej k výkonu pracovní činnosti podle zákona o pobytu cizinců.

II. Napadená rozhodnutí

4. Žalovaná nejprve v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovala obsah odvolacích námitek, přičemž dospěla k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. V kontextu obsahu správního spisu dále žalovaná připomněla, že žalobce po příjezdu do Polska podepsal smlouvu se společností G., sídlem ul. (dále jen „společnost G.“), přičemž byl ihned na základě cestovního příkazu vyslán na pracovní cestu do Žďáru nad Sázavou, kde od 25. 9. 2017 vykonával práci ve společnosti Ž, a.s.
5. Žalobcem předložené dokumenty v polském jazyce a opatřenou smlouvu o dílo mezi společností E. s.r.o., sídlem (dále jen „společnost E. s.r.o.“), a společností Ž, a.s., nicméně považovala žalovaná za účelové, a to s cílem navodit zdání, že byl žalobce na české území vyslán pouze v rámci poskytnutí služeb zahraničním zaměstnavatelem v režimu ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

6. Podle názoru žalované žalobce vykonával práci v objektu společnosti Ž, a.s. bez povolení k zaměstnání. Platné vízum jiného členského státu není v tomto ohledu dostačující. Žalobce pak nelze považovat za pracovníka vyslaného za účelem poskytnutí konkrétní služby ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť práci vykonával na základě pokynů mistra společnosti Ž, a.s., která jej rovněž zaškolila a poskytla mu veškeré pracovní pomůcky. Jeho jednání vykazovalo znaky závislé práce. V Polsku předtím nikdy nepracoval.
7. Pokud se jedná o námitku porušení základních zásad správního řízení, byla podle žalované formulována pouze obecným způsobem. Ve vztahu k obsahu předložených dokumentů v polském jazyce dále žalovaná doplnila, že je správní řízení vedeno v českém jazyce, pročez nebyl dán důvod, aby byly posuzovány. Měly navíc za cíl pouze vyvolat mylný dojem, že se v případě žalobce jedná o přeshraniční poskytování služeb. Závěrem žalovaná v kontextu účelu institutu správního vyhoštění uvedla, že byla jeho délka prvostupňovým správním orgánem stanovena s ohledem na charakter protiprávního jednání, a to v dolní polovině zákonného rozpětí (v souladu s běžnou praxí). Stejně tak bylo podle názoru žalované dostatečně zdůvodněno, že vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Vydání prvostupňové rozhodnutí o nákladech ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pak žalovanou v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí o nákladech zdůvodněno odkazem na ust. § 79 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který takový postup umožňuje.

III. Žaloba

9. V žalobě žalobce namítal, že jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná a založená na nesprávném právním posouzení. Kromě toho prvostupňový správní orgán podle názoru žalobce uložil správní vyhoštění v nepřiměřeném rozsahu, přičemž nezohlednil ani možnou překážku vycestování. Konkrétně poté žalobce namítal, že povolení k zaměstnání na území České republiky nepotřeboval, neboť byl polským zaměstnavatelem vyslán za účelem poskytnutí služby. Tato skutečnost vyplývá z dokladů, které byly správním orgánům předloženy.
10. Dále žalobce uvedl, že byl zaměstnán u polské společnosti, přičemž si pro výplatu za odvedenou práci v hotovosti jezdil každý měsíc do Polska. (pozn. soudu: *tato skutečnost ze správního spisu nevyplývá a nejspíše se týká jiné věci zastupované výše uvedeným právním zástupcem – vyplacena byla pouze záloha v českých korunách*). Jeho vyslání bylo nahlášeno na krajskou pobočku Úřadu práce ČR.
11. Podle názoru žalobce proto naplnil podmínky pro vyslání v rámci poskytování služeb pro zahraničního zaměstnavatele podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány však povahu právního vztahu mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem v rozporu se zásadou materiální pravdy dostatečně neposoudily. Zejména si za účelem ověření tvrzení žalobce nevyžádaly součinnost příslušných orgánů veřejné moci na území Polska. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že nebyly předložené dokumenty přeloženy do českého jazyka, pročez jsou závěry správních orgánů ohledně jejich obsahu pouze spekulativní.

12. Kromě výše uvedeného žalobce brojil proti uložení správního vyhoštění v délce dva roky (pozn. soudu: *v žalobě nesprávně uveden 1 rok*). Správní orgány měly zejména zohlednit možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, stejně jako skutečnost, že se z jeho strany jednalo o první porušení právních předpisů. Sekundárně pak žalobce navrhl, aby krajský soud upustil od uložení správního vyhoštění podle ust. § 78. odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
13. Závěrem žaloby žalobce namítal, že bylo nesprávně rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení. Ze všech uvedených důvodů krajskému soudu navrhl, aby napadená a prvostupňová rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že byly jednotlivé žalobní námitky uplatněny již v odvolání, přičemž na ně bylo reagováno v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalované nedošlo v rámci řízení o správním vyhoštění k žádnému pochybení, protože krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Správní spis

15. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 31. 10. 2017, který zachycuje průběh pobytové kontroly téhož dne v objektu společnosti Ž, a.s., během které byl žalobce na úseku svařovna kontrolován. Současně je v úředním záznamu uvedeno, že žalobce měl spolu s dalšími osobami ukrajinské státní příslušnosti ve společnosti Ž, a.s. pracovat na základě smlouvy o dílo ze dne 19. 5. 2017, uzavřenou se společností E. s.r.o.
16. Na základě výzvy k podání vysvětlení byly do správního spisu dále založeny kopie cestovního dokladu žalobce (včetně vylepeného polského víza typu D, č. 009532524, s platností od 24. 1. 2017 do 24. 12. 2017), cestovního příkazu vystaveného společností L. s.r.o., sídlem (dále je „společnost L. s.r.o.“), smluvní dokumentace žalobce a společnosti G. ... v polském jazyce, Informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy (doručena Úřadu práce ČR dne 22. 9. 2017) a výkazy denní docházky žalobce do zaměstnání.
17. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž žalobce v rámci protokolu o výsledku účastníka řízení dne 6. 11. 2017 k věci mimo jiné uvedl, že se rozhodl vycestovat do Polska za účelem finančního výdělků. Vyřídil si polské vízum a z Ukrajiny vycestoval. V sídle společnosti, která se jmenuje asi ..., měl podepsat nějaké dokumenty opravňující jej k výkonu práce na území České republiky. Z Polska odjel přímo do Žďáru nad Sázavou, kde jej ubytovala osoba ukrajinské národnosti jménem Ivan.
18. Ve společnosti Ž, a.s. žalobce absolvoval školení z bezpečnosti práce. Práci vykonával na základě pokynů mistra společnosti Ž, a.s., a to za pomoci strojů a pomůcek této společnosti. Nebyl schopen říci, kdo za něj hradil ubytování, přičemž mu byla za práci zatím vyplacena pouze blíže neurčená záloha v hotovosti, a to neznámou osobou

v českých korunách. Na území ČR nemá žalobce žádné příbuzné či vazby. Jeho rodiče žijí na Ukrajině. Žádné důvody žalobci v návratu do vlasti nebrání, ale vycestování by představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, protože nemá na Ukrajině žádnou práci. V Polsku nikdy nepracoval.

19. Do správního spisu bylo dále založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 11. 2017, ev. č. ZS38348, podle kterého je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Současně si prvostupňový správní orgán vyžádal vyjádření Úřadu práce ČR, podle kterého nebylo žalobci v rozhodném období vydáno povolení k zaměstnání, ani nebyl hlášen formou informační karty. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie smlouvy o dílo mezi společností Ž, a.s. a společností E. s.r.o., včetně potvrzení personálního ředitele společnosti Ž, a.s. ze dne 24. 11. 2017, že na základě dané smlouvy žalobce práci vykonával. Podle úředního záznamu ze dne 3. 1. 2018 byl za účelem podání vysvětlení předvolán rovněž jednatel společnosti E. s.r.o. pan V. V., ale písemnost mu nebyla doručena.
20. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a související prvostupňové rozhodnutí o nákladech, proti kterým se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
24. Žaloba je zčásti důvodná.
25. Žalobce v žalobě předně namítal, že bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno na základě nesprávného právní posouzení věci, neboť správní orgány pouze spekulativně dovodily, že žalobce na území ČR vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, přestože se ve skutečnosti jednalo o jeho vyslání polským zaměstnavatelem za účelem přeshraničního poskytnutí služby, k čemuž se povolení k zaměstnání nevyžaduje. Krajský soud se v tomto ohledu s argumentací žalobce neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
26. Podle názoru žalobce správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 správního řádu, pakliže si neověřily veškeré informace o pracovním vztahu žalobce a polského zaměstnavatele v součinnosti s polskými orgány veřejné moci a dokonce odmítly přeložit smluvní dokumenty se společností G. ... do českého jazyka. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že se správní orgány měly za účelem odstranění veškerých pochybností podrobněji zabývat strukturou a vzájemnou provázaností společností, které byly s výkonem práce

žalobce na území České republiky přímo či nepřímo spojeny. Nelze se pak ztotožnit ani se závěrem žalované, že nebylo potřeba posuzovat obsah smluvní dokumentace mezi žalobcem a společností G. ... jen proto, že je sepsána v polštině. Skutečnost, že je správní řízení vedeno v českém jazyce totiž vůbec nebrání tomu, aby byly jako důkazy provedeny cizojazyčné dokumenty, popř. jejich překlady, pakliže přispějí k objasnění stavu věci.

27. Přes všechna tato dílčí pochybení, kterými bylo správní řízení zatíženo, je však krajský soud toho názoru, že bylo na základě obsahu správního spisu dostatečně prokázáno, že činnost, kterou žalobce na území České republiky ve společnosti Ž, a.s. vykonával, naplnila jednoznačně svým charakterem (tzn. materiálně) znaky závislé práce. V rámci českého právního řádu se totiž závislou prací rozumí podle ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), práce vykonávaná *„ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“*
28. Cizí státní příslušníci mohou poté být v souladu s ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti přijati do zaměstnání nebo zaměstnávání pouze za předpokladu, že jsou držiteli zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud není zákonem stanoveno jinak. Jednu z výjimek v tomto ohledu představuje právě ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které ve vztahu k přeshraničnímu poskytování služeb nevyžaduje k zaměstnání cizince povolení k zaměstnání nebo jiné oprávnění k výkonu pracovní činnosti, pokud byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
29. Ve vztahu k interpretaci pojmu přeshraniční poskytování služeb je dále vhodné doplnit, že reflektuje zákaz omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb, a to podle čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie. Tento požadavek je dále konkretizován prostřednictvím směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“), která stanovuje nadnárodní opatření, která mohou učinit podniky usazené v některém členském státě, vysílající v rámci nadnárodního poskytování služeb pracovníky na území jiného členského státu.
30. Podle čl. 1 odst. 3 písm. a) až c) směrnice tedy zahraniční subjekty mohou realizovat určitá opatření tím, že: **a)** *vyšlou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo b)* *vyšlou pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo c)* *jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšlou pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi*

podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé.

31. V kontextu evropské judikatury je vhodné doplnit, že opatření vymezené pod písm. a) výše citovaného ustanovení směrnice typicky spočívá ve vyslání zaměstnance do jiného členského státu výhradně za účelem realizace konkrétní zakázky, přičemž smyslem této dispozice se zaměstnancem není jeho integrace na trhu práce dotčeného státu, neboť se bezprostředně poté navrácí ke svému zaměstnavateli. Tento princip však nelze zaměňovat s opatřením stanoveným v čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice, protože jeho podstatou je pronájem pracovní síly, která následně plní pracovní úkoly pod vedením a ve prospěch příjemce služby neboli odběratele v jiném členském státě. Za této situace je tak vztah mezi zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem výrazně oslaben, neboť je smyslem dosáhnout dočasné či dlouhodobější integrace daného zaměstnance na trhu práce členského státu, do kterého byl jako pracovní síla poskytnut (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990, věc C-113/89, Rush Portuguesa; citovaná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <https://eur-lex.europa.eu>).
32. Přestože se v obou uvedených případech nepochybně jedná o přeshraniční poskytování služeb, mohou v národních právních řádech podléhat zcela jinému režimu. Ke stejnému kroku přistoupil rovněž český zákonodárce, když v souladu s evropskou judikaturou v ust. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti zakotvil povinnost disponovat povolením k zaměstnání za předpokladu, že se jedná o vyslání pracovníka zahraničního subjektu k výkonu práce na území České republiky na principu agenturního zaměstnávání ve smyslu ust. § 66 zákona o zaměstnanosti (k přípustnosti omezení volného pohybu služeb srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, věc C-91/13, Essent Energie Productie BV). Výjimka stanovená v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se proto na tento druh poskytování přeshraničních služeb nevztahuje.
33. Stejný právní názor ostatně zaujal rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.“

34. V nyní posuzované věci by tak žalobce nemusel disponovat příslušným povolením k zaměstnání pouze za předpokladu, že by svou hlavní pracovní činnost vykonával u polského zaměstnavatele, popř. byl na jeho účet a pod jeho vedením na území České republiky vyslán pouze k realizaci konkrétní zakázky. Z podkladů založených ve správním spisu (viz zejména úřední záznam ze dne 31. 10. 2017, výkaz docházky žalobce poskytnutý společností Ž, a.s. a protokol o výsledku žalobce ze dne 6. 11. 2017) nicméně vyplývá, že žalobce v Polsku nikdy nepracoval, ale naopak byl ihned po svém příjezdu poslán za práci na území České republiky. Na pracovišti pak plnil úkoly pod vedením mistra společnosti Ž, a.s., která jej proškolila, evidovala mu docházku a pro výkon práce mu poskytla rovněž potřebná zařízení (stroje) a ochranné pomůcky.
35. Kromě žalobcem tvrzeného vyplácení zálohy neznámou osobou v českých korunách tak jeho činnost vykazovala zbývající znaky závislé práce pro společnost Ž, a.s., resp. byla založena na principu poskytování pracovní síly, což je ze zákona podmíněno povolením k zaměstnání. Skutečnost, že žalobce tímto povolením nedisponoval, jednoznačně vyplývá z vyjádření Úřadu práce ČR ze dne 20. 11. 2017. Naopak byl v rozhodnou dobu držitelem pouze národního polského víza typu D s platností od 24. 1. 2017 do 24. 12. 2017, které jej však samo o sobě k výkonu zaměstnání na území České republiky neopravňovalo.
36. Přestože tedy krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že správní orgány neměly rezignovat na objasnění funkčního mechanismu jednotlivých společností a jejich smluvních vztahů pouze s odkazem na nemožnost obeslat jednatele společnosti E. s.r.o., ze samotné povahy činnosti žalobce u společnosti Ž, a.s. vyplynulo, že společnost G. fakticky fungovala na principu agenturního zaměstnávání, tedy nikoliv v režimu přeshraničního poskytování služeb podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
37. K tomu krajský soud dodává, že je správním orgánům činnost výše uvedených společností spočívající v poskytování pracovních sil nepochybně dobře známa rovněž s ohledem na již dříve posuzované případy správního vyhoštění (srov. zejm. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 41 A 56/2018 – 24; dostupný na www.nssoud.cz). S ohledem na tyto skutečnosti proto dospěl zdejší soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k prokázání výkonu nelegální práce žalobcem na území ČR z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
38. Pokud pak žalobce pouze v obecné rovině namítal, že nebyla ze strany správních orgánů posuzována existence překážek vycestování, krajský soud připomíná, že bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 11. 2017, ev. č. ZS38348, podle kterého bylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Z ustálené judikatury správních soudů poté vyplývá, že se jedná o stanovisko, které je v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 149 správního řádu vydáváno dotčeným orgánem (Ministerstvo vnitra ČR) a je závazné pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění.
39. Postup orgánů veřejné moci rozhodujících o správním vyhoštění je proto v tomto ohledu z hlediska zjištění skutkového stavu a jeho hodnocení omezen na vyžádání daného stanoviska (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11.

- 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 – 20). Žalobce navíc obsah a přezkoumatelnost závazného stanoviska ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil.
40. V souhrnu krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce žalovaná správně dovodila, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
41. Krajský soud však považoval za důvodnou námitku, kterou žalobce brojil proti nepřiměřenosti délky správního vyhoštění, a to z hlediska přezkoumatelnosti závěrů pro jeho uložení nad spodní hranici stanovenou zákonem. Žalovaná se totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezila bez ohledu na odvolací námitky na pouhé potvrzení závěrů prvostupňového správního orgánu, který ovšem uložení správního vyhoštění v délce 2 roky zdůvodnil pouze tím, že žalobce na území České republiky vykonával po určitou dobu závislou práci v rozporu s právními předpisy.
42. Skutečnost, že byl žalobce na českém území nelegálně zaměstnán, je nezbytným předpokladem k tomu, aby mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáno. Přestože správní orgány ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správně poukázaly na absenci příbuzenských a majetkových vazeb na území EU, jejich úvaha ohledně délky správního vyhoštění postrádá dostatečnou míru individualizace (zohlednění pobytové minulosti cizince, vlivu délky protiprávního jednání atd.), která je zákonem a ustálenou judikaturou vyžadována zejména za předpokladu, že je délka správního vyhoštění stanovena nad spodní hranici stanovenou zákonem.
43. Nepřezkoumatelnost úvahy o stanovení délky doby, po kterou je žalobci zakázán vstup na území členských států Evropské unie, je zcela zřejmá také při porovnání s ostatními případy cizinců kontrolovaných ve stejné době na stejném pracovišti společnosti Ž, a.s. Krajskému soudu jsou tyto případy známy z jeho rozhodovací činnosti. Spolu se žalobcem byly ve společnosti Ž, a.s. dne 31. 10. 2017 kontrolovány další osoby, přičemž bylo přinejmenším jedné z nich uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku (viz řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 28/2019). Je proto zcela nezbytné, aby správní orgány přezkoumatelně zdůvodnily, v čem se protiprávní jednání žalobce svojí povahou, závažností či dalšími okolnostmi lišilo od jiného, byť časově a věcně souvisejícího řízení. Předmětný případ žalobce navíc postrádá takové skutkové okolnosti, které by ze své povahy mohly postup správních orgánů při stanovení doby vyhoštění zdůvodnit. Doba dvou let pak v poměru k maximální hranici možné délky doby vyhoštění (5 let) činí 40 % a nelze tak hovořit o uložení pobytového opatření při dolní hranici zákonného rozpětí.
44. K tomu krajský soud dodává, že sám nemohl vyhovět žádosti žalobce o upuštění od uložení správního vyhoštění či jeho snížení s odkazem na ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť se tento druh moderace vztahuje pouze na sankci mající trestněprávní charakter, jejíž znaky správní vyhoštění jako preventivní opatření svého druhu nenaplnuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
45. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušeno, rozhodl krajský soud rovněž o zrušení napadeného rozhodnutí o nákladech, které je na něm existenčně závislé. Pouze nad rámec uvedeného pak zdejší soud k námitce žalobce dodává, že nebyla nijak konkretizována. Nezákonnost rozhodnutí o

nákladech správního řízení nicméně nelze považovat za nezákonná pouze proto, že byla vydána v průběhu správního řízení (před vydáním rozhodnutí ve věci), neboť takový postup výslovně umožňuje ust. § 79 odst. 2 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti nepřezkoumatelnosti délky uloženého správního vyhoštění jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I.). V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou opětovně a v kontextu individuálních okolností případu posoudil přiměřenost délky správního vyhoštění. Pakliže dospěje k závěru, že bylo jeho uložení nad spodní hranicí stanovenou zákonem (2 roky) přiměřené, musí své závěry přezkoumatelně zdůvodnit.
47. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Ze soudního spisu vyplývá, že právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce krajskému soudu rovněž doložil, že je plátcem DPH.
48. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí zrušeno pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti uložené délky správního vyhoštění, aniž by žalobce úspěšně zpochybnil, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro správní vyhoštění cizince, byl úspěch žalobce ve věci pouze částečný. Z toho důvodu mu byla krajským soudem přiznána náhrada pouze poloviny výše vzniklých nákladů. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.

pokračování
29/2019

11

33

A

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.